

וַתֵּצֵא דִינָה בַת לָאָה אֲשֶׁר יָלְדָה לְיַעֲקֹב לְרֵאוֹת בְּבָנוֹת הָאָרֶץ:

וַיֵּרָא אֶתָּה שָׂכָם בֶּן חַמּוֹר הַחַוִּי נָשִׂיא הָאָרֶץ וַיִּקַּח אֶתָּה וַיִּשְׁכַּב אִתָּה וַיַּעֲנֶה:

וַתִּדְבַק נַפְשׁוֹ בְּדִינָה בַת יַעֲקֹב וַיֵּאָהֵב אֶת הַנַּעַר וַיְדַבֵּר עַל לֵב הַנַּעַר:

וַיֹּאמֶר שָׂכָם אֶל חַמּוֹר אָבִיו לֵאמֹר קַח לִי אֶת הַיְלָדָה הַזֹּאת לְאִשָּׁה:

וַיַּעֲקֹב שָׁמַע כִּי טָמְא אֶת דִּינָה בְּתוֹ וּבְנֵיו הָיוּ אֶת מִקְנֵהוּ בַשָּׂדֶה וַהֲחִרַשׁ יַעֲקֹב עַד בָּאָם: וַיֵּצֵא חַמּוֹר אָבִי שָׂכָם אֶל יַעֲקֹב לְדַבֵּר אִתּוֹ: וּבְנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ מִן הַשָּׂדֶה כְּשִׁמְעֵם וַיִּתְעַצְּבוּ הָאֲנָשִׁים וַיִּחַר לָהֶם מְאֹד כִּי נִבְלָה עֲשֵׂה בְיִשְׂרָאֵל לְשֹׁכְבֵי בַת יַעֲקֹב וְכֹן לֹא יַעֲשֶׂה: וַיְדַבֵּר חַמּוֹר אִתָּם לֵאמֹר שָׂכָם בְּנֵי חֲשָׁקָה נָפְשׁוֹ בְּבִתְכֶם תָּנוּ נָא אִתָּה לֹא לְאִשָּׁה: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְהִיוֹתָם פְּאֻבִים וַיִּקְחוּ שְׁנֵי בְנֵי יַעֲקֹב שִׁמְעוֹן וְלוֹוִי אַחֵי דִינָה אִישׁ חָרְבוּ וַיָּבִאוּ עַל הָעִיר בְּטַח וַיַּהֲרֹגוּ כָּל זָכָר: וְאֶת חַמּוֹר וְאֶת שָׂכָם בָּנוּ הָרְגוּ לְפִי חָרָב וַיִּקְחוּ אֶת דִּינָה מִבֵּית שָׂכָם וַיֵּצְאוּ: בְּנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ עַל הַחֲלָלִים וַיִּבְזוּ הָעִיר אֲשֶׁר טָמְאוּ אֲחֻתָּם:

שופטים פרק כ, ז-יא

וַיִּקָּם כָּל הָעָם כְּאִישׁ אֶחָד לֵאמֹר לֹא נִלְךָ אִישׁ לְאֶהָלוֹ וְלֹא נִסּוּר אִישׁ לְבֵיתוֹ: וְעַתָּה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה לְגַבְעָה עֲלֶיךָ בְּגוֹרָל: וְלִקְחוּ עִשְׂרָה אָנָשִׁים לְמֵאָה לְכָל שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל וּמֵאָה לְאֶלְפִי וְאֶלְפִי לְרַבָּה לְקַחַת צֹדֵה לְעַם לַעֲשׂוֹת לְבוֹאֵם לְגַבַּע בְּנִימֹן כְּכֹל הַנִּבְלָה אֲשֶׁר עֲשֶׂה בְיִשְׂרָאֵל: וַיֹּאסֹף כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל אֶל הָעִיר כְּאִישׁ אֶחָד חֲבָרִים

שמואל ב פרק יג, י-יד

וַיֹּאמֶר אֲמִנוֹן אֶל תָּמָר הַבִּיָּאִי הַבְּרִיָּה הַחֹדֵר וְאֶבְרָה מִיָּדָךְ וּתְקַח תָּמָר אֶת הַלְּבָבוֹת אֲשֶׁר עֲשִׂתָה וּתְבֹא לְאֲמִנוֹן אַחִיָּה הַחֹדֵרָה: וּתְגַשׁ אֵלָיו לְאָכַל וַיִּחַזַּק בָּהּ וַיֹּאמֶר לָהּ בּוֹאִי שֹׁכְבִי עִמִּי אַחֻתִּי: וּתֹאמֶר לוֹ אֵל אַחִי אֵל תַּעֲנֵנִי כִּי לֹא יַעֲשֶׂה כֹן בְּיִשְׂרָאֵל אֵל תַּעֲשֶׂה אֶת הַנִּבְלָה הַזֹּאת: וְאֲנִי אֲנִי אוֹלִיף אֶת חֲרַפְתִּי וְאִתָּה תִּהְיֶה כְּאֶחָד הַנְּבָלִים בְּיִשְׂרָאֵל וְעַתָּה דַּבֵּר נָא אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי לֹא יִמְנַעֲנִי מִמֶּנּוּ: וְלֹא אָבָה לְשִׁמְעַע בְּקוֹלָהּ וַיִּחַזַּק מִמֶּנָּה וַיַּעֲנֶה וַיִּשְׁכַּב אִתָּה:

ק"ד

אמר הכוזרי: ההבטחות של זולתכם מוצקות יותר ודשנות יותר.

ק"ה

אמר החבר: אבל כלן אחרי המות, ואין בחיים דבר המצביע עליהן.

ק"ו

אמר הכוזרי: אכן, ולא ראיתי איש מהמאמינים באותן הבטחות שיאהב להקדים אותן. אדרבה אלו יכול היה לדחותן ולאחר אותן אלף שנים ולהשאיר בחיים מסכן ואמלל, היה בוחר בזאת.

ק"ז

אמר החבר: ומה דעתך על מי שהיה עד לאותם מעמדים עצומים ומלאכיים?⁶⁹

ק"ח

אמר הכוזרי: ללא ספק משאלתו תהיה שנפשו תתמיד להיות נבדלת מחושיו, ונפשו תוסיף להנות מאותו אור. זה הוא מי שיאחל לעצמו את המות.

אמר החבר: המבטח לנו הוא שנדבק בדבר האלהי, בנבואה ובמה שקרוב אליה, ושהדבר האלהי ידבק בנו בהשגחה, במופתים ובנסים. לכן אין התורה חוזרת ואומרת: "אם תקימו את התורה הזאת, אביא אתכם אחרי המות אל גנות והנאות".⁷⁰ אלא אלהים אומר: "אתם תהיו לי בני עליה ואני אהיה לכם אלה מנהל.⁷¹ ויהיו מכם מי שיבואו אל נוכחותי ויעלו אלי השממה, כמו אלה שהיו מתהלכים בין המלאכים בעצמם, ומלאכי מתהלכים ביניהם עלי אדמות, ואתם רואים אותם יחידים וגדודים כשהם שומרים עליכם ונלחמים בעדכם. ותתמידו לשבת בארץ המסיעת לדרגה הזאת, הלא היא הארץ המקדשת. פריונה או בצרתה, טובה או רעתה יהיו תלויים בדבר האלהי בהתאם למעשיכם. העולם ינהג מנהג טבעי, פרט לכם. כאשר השכינה תשרה ביניכם עתידים אתם להיות עדים לפיריון אדמתכם ולכך שגשמיכם יהיו סדורים ולא יחרגו מן העתות שבהן הם נחוצים, ושתגברו על אויביכם מבלי שתתכוננו.⁷² בזאת תדעו שעניינכם אינו נוהג על-פי חק טבעי, אלא הוא רצוני. כמו שאם תמרו עתידים אתם לראות בצרת, יבש, דבר וחיות טרף,⁷³ בעוד כל

העולם שלו, ואזי גם בזה תדעו שאת עניינכם מנהל דבר מרום יותר מן הדבר הטבעי". כל זה התקיים. לכל הבטחותיה של תורה זאת יש ערבות. אין חשש שתופרנה. להבטחותיהן של כל התורות הן אין ערבות, כי הן נוגעות למה שאחרי המות. אבל לכל הבטחותיה של תורתנו משתף עקרון אחד והוא התקנה להתקרב לאל ולמלאכיו. מי שמגיע לדרגה זאת אינו חושש לכליון.

תורה זאת הצגה בפנינו וראינוה במו עינינו. משולים אנו לחברים ההולכים בצותא במדבר, צמודים זה אל זה. אחד מהם נסע להדו, וזכה לכבוד ולגדלה מצד מלך הדו כאשר נודע לו שהוא מן החברים הללו, שכן הכיר את אבותיהם לפנים והם היו חוסי. הוא נתן לו אוצרות שנשא אותם אל חבריו. הוא הלביש אותו בגדי-כבוד ושלח עמו אנשים מקרב פמליתו, שלא עלה על הדעת שהם יצאו מאת פני המלך ולא שירדו אל אותו מדבר, וצוה עליו צוויים ובריתות שיקבל עליו לצית לו. האיש בא אל חבריו עם השליחים ההדיים הללו. החברים קבלו אותם בסבר פנים יפות והשתדלו לשרתם ולכבדם, ובנו להם ארמון, שבו שכנו אותם. החברים ההם השתדלו להגיע להדו ולראות את המלך במאמץ המועט ביותר בהשגחת השליחים הללו שהדריכו אותם בדרך הקצרה ביותר והישרה ביותר. כלם